

Vrat
to
spätty

LIZ TOMFORDE

BARONET

Vrať to zpátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Liz Tomforde

Vrať to zpátky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vrát^v
to
zpátky

Vrát^v to zpátky

Větrné město 5

LIZ TOMFORDE

 BARONET

Copyright © 2025 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Translation © Renata Heitelová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2810-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2832-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2833-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2811-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Připíjím na deset postav, pět párů,
tři týmy, dva sourozenecké páry
a jednu báječnou partu kamarádů,
která mi změnila život.*

*Tuhle knihu věnuju vám, svým čtenářům.
Děkuju, že jste se mnou strávili čas v Chicagu.*

SEZNAM PÍSNÍ

Are You Even Real – Teddy Swims & GIVEŃON
Nights Like This – Kehlani a Ty Dolla \$ign
Asking For Too Much – Aaron Page a Tone Stith
My Boo – Alicia Keys & USHER
Hate That I Love You – Rihanna a Ne-Yo
Second Chances. – Kiana Ledé a 6LACK
Hold On – H.E.R.
Change – Arin Ray & Kehlani
hillside – Gabriel Jacoby
Reason – Blxst
Seasons – VEDO
Nobody Gets Me – SZA
A New Thing – Madison Ryann Ward
Favorite Girl – Marques Houston
One Of These – Ella Mai
Anyone – Justin Bieber
ICU – Coco Jones
Brown Eyed Lover – Allen Stone
BIRDS OF A FEATHER – Billie Eilish
Run Through Fire – Pink Sweat\$
Easy (Unplugged) – DaniLeigh
This Is – Ella Mai
4 Ever – Lil' Mo a Fabolous

DÁVÁM PŘEDNOST smaragdovému brusu.“
Vidličkou a nožem si krájím maso. „Nevím. Tenhle nůž je nabroušenej dokonale. Ten porterhouse steak se s ním skvěle krájí.“

„Mluvím o diamantech, Rio,“ pronese netrpělivě Chelsea.
„Ne o nožích.“

No jasně, že mluví o diamantech, ale já se snažím hrát hloupého, protože mluvit o oblíbených typech prstenu je to poslední, co bych chtěl na druhém rande dělat. Rád bych se dozvěděl, jestli je laskavý člověk. Jestli dobře vychází se svou matkou. Jestli ráda cestuje. Krucinál, vždyť já ani nevím, jestli netrpí nějakou alergií.

„Trpím intolerancí laktózy.“

Při náhlé změně tématu se zatváří zmateně. „Cože?“

„Mléčný výrobky.“ Ukrojím si ze steaku další sousto.
„Dělají mi potíže. Někdy si vezmu předem prášek, ale jindy na to seru a poperu se s následky.“

„Fakt jsi právě řekl seru, když mluvíš o příjmu jídla?“

„Jo. Když přede mnou stojí zmrzlina a já u sebe zrovna nemám prášek, nenechám ji ležet ladem, chápeš? Patříš k těm šťastlivcům, jejichž žaludek mléčný výrobky snese?“

„Ptala jsem se, jaký prsteny mají manželky tvých spoluhráčů.“ Odvede rozhovor zpátky tam, kam nechci, a tak jím dál a odmítám odpovědět. „Musejí některý pracovat?“ zeptá se místo toho. „Asi ne.“

„Jo, některý pracují. Jedna z mých dobrých kamarádek je vdaná za mého spoluhráče a pracuje v útulku pro starý psy.“

Chelsea nakrčí nos, pak se však vzpamatuje a přinutí se usmát. „No, to je milý. Asi.“

„Čím se živíš ty?“

Chvilí mám obavy, že mi to už možná řekla a že jsem to zapomněl.

Byli jsme spolu na večeři krátce předtím, než jsem odjel na léto pryč z města, jenže to už je tak dávno, že si nevzpomínám, že by na tom rande šlo něco špatně. A tak když se mě zeptala, jestli bych si s ní znovu nevyšel, řekl jsem si: Proč tomu nedat další šanci?

Teda, nešlo tak úplně o otázku. Ve zprávě stálo: *Kdy mě zase někam pozveš? V pátek mám volno.* Ale to je v podstatě totéž.

„Tvořím videa a fotky,“ odpoví bez váhání. „Influencer-ský věci. Hlavně o módě a životním stylu.“

„Super. Takže pracuješ na sebe. Baví tě to?“

Pokrčí rameny, dopije sklenici chardonnay a mávne jí do vzduchu, aby tak mlčky požádala číšníka o další. Nezapomene pozvednout obočí a vyslat na něj výmluvný pohled.

Vadí mi to.

Možná si neuvědomuje, že to není zdvořilý, pokusím se jí sám před sebou obhájit.

„Mám ráda výhody, co to obnáší,“ pokračuje. „Záleží jenom na mně, kdy pracuju. Dostávám zboží zdarma. A tak podobně.“

Skoro čekám, že se teď zeptá ona mě, čím se živím, ale věděla to dřív, než jsme šli na první rande.

„Máš nějaký domácí mazlíčky?“ vyzvídám.

„Ne. To je moc velká zodpovědnost.“

„Máš blízký vztah s rodinou?“

„Ani moc ne.“

Rio, máš blízký vztah s rodinou? No ovšem, že mám. Právě jsem se vrátil z Bostonu, kde jsem během přestávky mezi hokejovými sezonami strávil tři měsíce se svou mámou. Děkuju za optání.

Číšník postaví na stůl další sklenici chardonnay a odnese naše prázdné talíře. Už se těším, až budu mít tohle za sebou.

Vzápětí si vynadám, že se tak cítím.

Mám totiž takové pocity pokaždé.

Nevzpomínám si, kdy naposledy jsem se vůbec se ženou dostal k druhému rande. Tak bych se měl asi na tohle malé vítězství soustředit. Takhle to ovšem obvykle probíhá. Těším se, až se s někým setkám, a dalo by se říct, že jsem přímo zoufalý. Jdeme na první rande, nepřeskočí jiskra a tím to skončí.

Snaž se víc.

„Čím se ráda bavíš?“ vyzvídám dál.

„Pořád jsem někde s kamarády. Zvou mě na hodně akcí, takže jsem dost zaneprázdněná. Ráda cvičím. Taky ráda zkouším nový restaurace...“

„Zkoušení nových restaurací miluju!“ napřímím se v židli, velice nadšený, že jsem konečně objevil něco, co máme společné.

Chelsea se na mě zadívá, moje nadšení na ni však vůbec neudělá dojem. „Fajn.“

Krucí.

„Máš ráda hudbu?“ zkouším to znovu.

„To snad všichni, ne?“

„Měli bysme si vybrat písničku.“ Vytáhnu mobil a začnu listovat v seznamu skladeb.

„Vybrat písničku?“

„Jo, chápeš, protože je to naše druhý rande. Měli bysme si vybrat písničku, abysme si to pamatovali. Až ji pak někdy uslyšíme, připomene nám to...“ Když jí pohlédnu do tváře, slova mi odumřou na jazyku.

Chelsea vykulí oči. Z jejího výrazu je poznat, že mě pokládá za hrozného podivína. Otevře pusku, aby mi odpověděla, ale zase ji rychle zavře a nic neřekne.

Chelsea totiž není *ona*. Nikdo jiný není.

„Tak asi ne,“ rozhodnu se.

Znovu se nuceně usměje. „Opravdu ne.“

Rozhlédne se po restauraci. Zřejmě hledá východ. Ani se jí nedivím.

„Dáš si ještě zákusek?“ zeptám se.

Chvilí jí trvá, než si to rozmyslí, a pak mě překvapí tím, že se nakloní přes stůl ke mně a položí svou ruku na mou. „Vlastně mě napadlo,“ pronese sladším tónem, „že bysme si mohli dát dezert u tebe.“

Aha.

Tak tohle jsem nečekal.

„Právě jsem se vrátil z dovolený v Bostonu, takže teď bohužel doma nemám nic k jídlu.“

Svůdně se usměje. „Takovej dezert jsem nemyslela.“

Jo, je mi naprosto jasné, že takový dezert nemyslela, ale doufal jsem spíš v reakci typu „je zatraceně tupej a moc mu to nejde, radši se na něj vykašlu“.

Znovu jsem se však ocitl v situaci, kdy nezáleží na tom, že neumím zajímavě mluvit nebo že třeba nemluví vůbec. Sejde jenom na tom, že jsem profesionální hokejista. Díky tomu se mnou chodí na první rande víc holek a zvou mě k sobě na noc častěji, než komukoli přiznám.

Já však vím, co hledám, a tohle není ono.

„Chelsea, já –“

„Pobavíme se.“

Uchechtnu se. „Chelsea.“

„Fakt mě odmítneš?“ Výmluvně se usměje. „Rio, no tak.“

Vyslovila to tak, jako by chtěla říct „jestli mě odmítneš, nejspíš jsi přišel o rozum“. A tenhle tón jsem slyšel od více žen, než bych chtěl přiznat.

Nemůžu popřít, že je krásná, a kdybych byl ten typ chlapa, který si vodí domů holky, s nimiž nevidí žádnou budoucnost, možná bych to udělal.

Jenže nejsem.

Když nám číšník položí účtenku na stůl, diskrétně útratu zaplatím. „Děkuju, že jsi šla se mnou dneska na večeři.“

Teprve tehdy jí dojde, že tímhle dnešní rande vážně končí. Mírně protočí panenky, nedovolím však, aby mě tím přiměla si to rozmyslet. Chelsea vytáhne mobil a něco do něj napíše, aniž by mi odpověděla.

„Půjdem?“

Vzhledne od telefonu ke mně. „Není třeba. Sejdu se s kamarády na jedny párty kousek odsud.“

„Aha, tak dobře. Vyzvedl jsem tě, a tak mě napadlo, že to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, je...“

Soucitně se na mě usměje, vstane a strčí si ruce do kabátu. „Mám záložní plán, ale dobrou noc o samotě, Rio. Díky za večeři.“ Lhostejně na mě zamává prsty a vzápětí už zmizí ve východu, po němž dřív pokukovala. Nechala mě tu sedět.

Možná bych měl být v šoku nebo uražený, není to však poprvé, co jsem zůstal u stolu sám potom, co jsem se rozhodl, že nemíním přenést rande k sobě domů, a vsadím se, že to není ani naposledy.

Kašlu na to. To červené víno, co popíjím celý večer, je lahodné, a necítím se tak trapně, abych ho nedopil. A tak se opřu v židli, i když tu sedím sólo, a vychutnávám si ho. Z kapsy vylovím mobil a zjistím, že v něm mám plno nových zpráv.

Zanders: *Rio, už ses vrátil?*

Indy: *Prosím, řekni, že jo! Stýská se mi!*

Stevie: *Taylor se přes léto každou neděli u večere ptala, kde je strýček Rio. Bylo to fakt smutné. Už bys neměl nikdy odjet.*

Kai: *Vítej zpátky, kámo!*

Miller: *Dámské jízdy bez tebe nejsou, co bývaly.*

Kennedy: *Bude tohle první nedělní večere od května, kde budou všichni? Těším se, až všechny uvidím.*

Isaiah: *A vrátil se už Rio? Vždyť neodpovídá.*

Zanders: *Měl by být zpátky. Zítra máme první trénink před novou sezonou.*

Já: *Neodpovím, dokud o mě neprojeví zájem každé, a čekám ještě na jednoho...*

Zanders: *:-)*

Kai: *Některý věci se nemění.*

Indy: *Zlato, to je narážka na tebe.*

Ryan: *Kašlu na to.*

Miller: *Mohl by být zraněný nebo ztracený nebo bez vody a jídla, a nikdy se to nedozvíme, protože nepoložíš jednoduchou otázku, Ryane.*

Isaiah: *Jsem netušil, že naše parta adoptovala štěně.*

Stevie: *Je to NAŠE štěně.*

Kennedy: *Naše milé štěňátko, které chce vědět, jestli na něm Ryanovi záleží.*

Já: *...*

Ryan: *Tak fajn. Rio, už ses vrátil, nebo co?*

Já: *Tvoje starost a obavy o mě neznají hranic. Brouku, jsem doma!*

Ryan: *Tohle nesnáším.*

Já: *Že jo? I pro mě bylo těžký být od tebe tak daleko.*

Ryan: *S tímhle skupinovým chatem jsem skončil.*

Na zlomek vteřiny opravdu zmizí, pak ho však jeho žena zase do konverzace přidá.

Indy: *V neděli se těším na vás všechny u nás doma!*

Žaludek se mi sevře lítostí, že jsem se po návratu do Chicaga jako první nezastavil u někoho z nich. Místo

toho jsem doma jenom odhodil zavazadla a vyzvedl Chelsea na rande.

Někdy si myslím, že bych se měl přestat snažit. Hledám někoho už roky, od té doby, co jsem se přistěhoval do Chicaga, a začínám věřit, že pravá láska už neexistuje.

Jenže jsem z první řady sledoval, jak ji osm mých přátel našlo, takže vím, že to není pravda.

Dopiju sklenici vína a odpovím v soukromé konverzaci Indy.

Já: *Cestou domů se stavím.*

Indy: *Jo, super! Chyběls mi. Už na tak dlouho neodjížděj.*

„To rande ti asi nevyšlo, co?“ odhaduje Indy. Sedíme spolu na gauči v obýváku.

Ryan odešel zkontrolovat jejich dvouleté děti, jestli už spí, a vrací se zpátky včas, aby si vyslechl moje hlášení.

„Copak mi to někdy vyjde?“ zeptám se místo odpovědi.

„Kam jsi ji pozval?“

„K Sullivanovi na Osmý.“

Ryan v křesle ztuhne a Indy se laškovně usměje. „Ach, tam se mi líbí. Byla jsem tam na ran—“

„Dávej si pozor, Modrásku,“ přeruší ji Ryan nevrle a přitáhne si ji na klín.

Zazubí se jeden na druhého, jako by šlo o tajemství, a možná bych to považoval za příliš přeslazené, kdybych po něčem takovém netoužil taky.

Ve skutečnosti to ale tajemství není. Všichni víme, že než se tihle dva dali dohromady, Ryan přerušil Indyino rande právě v té restauraci, kde jsem dneska byl.

Indy před lety pracovala jako letuška pro náš hokejový klub a tehdy jsme se skamarádili.

Se svým současným manželem se seznámila, když jí jeho sestra Stevie nabídla, že by mohla bydlet u něj do-

ma ve volné ložnici. Zbytek je historie. Ryan je kapitánem chicagského basketbalového týmu. Dlouhé roky jsem jeho velký fanoušek, později se však z něj stal taky můj dobrý kamarád.

„V čem byl problém?“ zeptá se mě Indy.

„Ona...“ Zaváhám. „Nebavila se. Neměla o mě zájem. Znáš mě. Buď se ze mě stane jenom kamarád, nebo je rovnou vyděším.“

Není to naprostá lež. Neměla zájem o to, co hledám.

Nepřiznám ovšem kamarádům, jak často je nevydělám. Nevykládám jim, jak často se pokusím přehodit výhybku ke kamarádství sám, ale nefunguje to. Nechávám je věřit, že jsem beznadějný hlupák, kterému se nedaří, protože mi to připadá jako jednodušší vysvětlení než to, že je mi sedmadvacet, a přesto jsem nikdy neměl sex s nikým, s kým jsem necítil hlubší spojení.

Potřebuju na to jít pomalu. Vždycky to tak bylo. Kruci, vždyť jsem byl panic až do devatenácti, navíc k tomu došlo s holkou, kterou jsem znal od svých dvanácti let.

„To mě mrzí, kámo,“ podotkne Ryan. „Ale dočkáš se.“

„Jo, možná.“ Vstanu a protáhnu se. „No, už půjdu. Stavil jsem se jenom na chvílku, abych vás pozdravil. Mám vás rád, lidi.“

„Mám tě ráda, Rio.“

„Ryane, slyšel jsi to?“ zeptám se ho ode dveří. „Slyšels, jak snadno jí to vyšlo z pusy?“

Ryan jenom zavrtí hlavou. „Toho se nedočkáš.“

„Nikdy neříkej nikdy, Shayi!“

Než zastavím na příjezdové cestě před svým domem, je už pozdě, ale nové osvětlení na sousedním dvoře září dost na to, abych si všiml, že vedlejší dům vypadá jinak, než když jsem odsud před třemi měsíci odjížděl.

„Vypadal tvůj dům vždycky mnohem líp než můj?“ zeptám se sousedky, když vystoupím z auta.

Wren se u poštovní schránky zasměje a ohlédne se na svůj dům. „Ne, přes léto prošel renovací. Na chudou postgraduální studentku mám ale o dost pěknější dům než profesionální hokejista bydlící vedle, co říkáš?“

Sejdeme se na chodníku mezi svými domy a sehnou se, abych ji objal.

„Mělas příjemný léto?“ zeptám se.

„Takové, jaké bych si jen mohla přát, když uvážím, že to bylo poslední léto před dokončením školy. A to znamená, že jsem v podstatě žila v učebně, neviděla slunce a víkendy trávila na staveništi. A co to tvoje?“

„Měl jsem se fajn. Bylo příjemný strávit pár měsíců s rodinou v Bostonu.“

Zatváří se chápavě. „Jak moc nesnášíš pomyšlení, že jsi za sebou nechal podzim na severovýchodním pobřeží?“

„Radši o tom nemluvme.“

Ukáže na můj dům. „Poštu jsem ti nechala na kuchyňské lince. Dvakrát týdně jsem otvírala okna, abys tam neměl zatuchlý vzduch. Tvoji jediné rostlině se daří dobře, nemáš zač.“

„Je to kaktus, Wren. Jediný, co s ním musíš dělat, je nechat ho být.“

Uznale přikyvuje, očividně je na sebe hrdá. „No, to mi šlo skvěle.“

Wren je mojí sousedkou už roky. Dům hned vedle mě jí koupil bratr, aby měla kde bydlet, zatímco studuje, a od té doby jsme dobří kamarádi.

Dobří kamarádi toho typu, že se občas sejdeme u piva, abychom pomlouvali ostatní sousedy, nebo že nabídneme trochu cukru, když tomu druhému dojde. Nebo jako v tomhle případě, že dohlídíme na dům toho druhého, pokud některý z nás odcestuje z města.

Její bratři jsou taky profesionální sportovci, takže nikdy ani nemrkla okem na mě nebo moje spoluhráče, kteří se tady někdy zastaví, a to se mi na ní zamlouvá.

Jsme jediní dva v téhle ulici, kdo žije sám, v ostatních domech bydlí celé rodiny. Což je logické, protože všechny domy v okolí jsou velké, s nejméně čtyřmi nebo pěti pokoji. Nedaleko odsud stojí univerzita, v několika domech proto bydlí v pronájmu postgraduální studenti, jenže ti jsou studiem tak zaneprázdnění, že je ani nezahlédnu.

Wrenin starší bratr je Cruz Wilder, známý basketbalista. Koupil sestře dům, aby nemusela během studií platit nájem. Celou dobu měli v plánu tenhle levně postavený baráček upravit a po Wrenině promoci ho se ziskem prodat. On to nazývá investicí, ale už Cruze znám. Prostě nechtěl, aby se jeho sestra během studií stresovala kvůli své bytové situaci.

Taky si rád namlouvám, že jsem udělal investici, když jsem si tenhle nový, levně postavený dům v jednadvacetiletých letech koupil, a ne že jsem byl zatracený pitomec. Když jsem byl v týmu první rok, nikdo ze spoluhráčů nežil mimo město. Všichni bydleli v bytech. Někteří méně placení kluci se dělili o nájem, ale všichni to měli kousek na stadion, ať už pěšky, nebo autem.

Já jsem však měl ten hloupý nápad koupit si pětipokojový dům dvacet minut jízdy autem od města. Jako bych si snad myslel, že se tu usadím s rodinou a že nebudu po všech těch letech v sedmadvaceti stále sám.

Aspoň tu ale mám trochu místa, pěknou terasu s vířivkou a musím říct, že se můj dům stal místem, kde se moji spoluhráči rádi scházejí, protože se sem koneckonců všichni vejdou.

A kdoví? Třeba se mi moje *investice* příští rok vyplatí.

Znovu ukážu na Wrenin dům. „Takže jsi ho renovovala? Jako žeš nechala vymalovat a tak?“

„Tak něco. Chceš se jít podívat?“ Zkontroluje v mobilu čas. „Zbývá mi pět minut ze studijní přestávky.“

„Jenom to rychle omrknu.“ Vydám se za ní. „Až budeš mít studijní přestávku příště, zaplatím ti večeři. Vyzvednu jídlo v tvém oblíbeném řeckém podniku a ty mi povyprávíš všechny nové drby o sousedech, co mi utekly.“

Ohlédne se na mě přes rameno a pozvedne obočí.

„Dvě večeře?“ zkusím to znovu.

„Hlídala jsem ti dům tři měsíce a ty se válíš v penězích.“

„Tak fajn, koupím ti večeři třikrát za sebou a celý příští měsíc ti budu odnášet odpadky k silnici.“

„A právě proto jsi můj nejoblíbenější soused.“

A to je všechno, co jsme kdy byli – platoničtí sousedé. Ale nechápejte mě špatně, Wren je skvělá, jenže jsem v ní nikdy neviděl víc než kamarádku a vím, že ona to cítí stejně. Mám spoustu kamarádek a ona je jednou z nich.

Otevře vchodové dveře – nově natřené dveře. Tmavě hnědá barva vytváří s novou šedozelenou omítkou a jasně bílým lemováním pěkný kontrast.

Jako první si všimnu podlahy z dřevěných prken ve světlém, ale hřejivém odstínu. Stěny jsou výraznější než dřív. Některé pokrývají moderní tapety, jiné jsou vymalované v jemných, ale působných barvách. U schodiště přibýlo nové zábradlí, kuchyňské skřínky mají nový nátěr a pracovní deska byla vyměněna za jinou, která vypadá jako udělaná na zakázku. Dokonce i svítidla se lesknou novotou a působí, jako by celý prostor sjednocovala.

„Ty krásó,“ vydechnu, pomalu se otočím dokola a všechno si prohlížím. „Skoro bych to tu nepoznal.“

„Odvedla skvělou práci.“

„Kdo?“

Obvykle pokládám kamarádům tuhle otázku s podtextem: *Je singl? Je milá? Zajímá ji někdo jako já?*

Právě teď však chci vědět, kdo proměnil tenhle obyčejný dům v krásný domov jako ze stránek časopisů a jestli má čas, aby provedla s mým barákem totéž.

Je to obrovský rozdíl od té lacině vypadající krabice na bydlení, kterou Wrenin bratr původně koupil, a jestli budu příští léto nabízet svůj dům na prodej ve stejnou dobu jako on, budu v háji. Nikdo se na můj barák ani nepodívá, když tenhle vypadá tak pěkně.

Wren mě provede i v prvním patře. Podkrovní prostor je teď uzpůsobený tak, aby tu mohla být herna buď pro dospělé, nebo pro děti, záleží na kupci. Každá ložnice je vyzdobená jinak. Dýchá to tu luxusem a prací na míru stejně jako zbytek domu.

Když procházím chodbou, zastavím se, protože si všimnu, že v jednom z volných pokojů přibyla postel. Na rozdíl od pokoje pro hosty v přízemí, kde přespávají její bratři, když jsou ve městě, zůstávaly ložnice v prvním patře vždycky prázdné.

Ukážu na holou matraci na postelovém rámu. „Budeš tu mít spolubydlící, nebo co, Wilderová?“

„Vlastně jo. Až jí v říjnu skončí současná nájemní smlouva.“

To mě celkem překvapí, protože jsme oba celé roky bydleli ve svých velkých domech sami. Ovšem důvody, proč jsme každý sám, by se nemohly lišit víc.

Wren se soustředí pouze na studium, nikdy spolubydlící nechtěla a její bratr má dost peněz, aby jí to mohl dopřát. Zatímco já jsem smutné štěně, které pořád na někoho čeká, ale nikdo nepřichází.

„Proč?“ Jiná otázka mě nenapadne.

„Proč teď budu mít spolubydlící? Jednak potřebovala místo, kde by si mohla dovolit bydlet, a jednak spolu dobře vycházíme. Vlastně je to hlavní designérka tohohle domu. Strávila tu během léta každý den a skamarádily jsme se. Navíc pořád pracuje, takže v podstatě potřebuje jenom místo na přespání.“ Kývne dál do chodby. „Pojď. Ukážu ti zbytek.“

Koupelny mají nové kachličky a moderní svítidla. Na stě-

nách na chodbě visí zářámované fotografie s nóbl nasvícením. Zrenovovali dokonce i prádelnu, je v tmavých barvách a vypadá působivě.

„No, tak to jsem v prdeli,“ prohlásím na rovinu. „Můj barák se nikdy neprodá, jestli bude soupeřit s tímhle.“

„Cruz si nedělal legraci, když říkal, že chce, aby se mu tahle investice vyplatila.“ Poplácá mě po rameni. „Ale můžeš přece udělat totéž. Najmout si designéra a to sídlo hokejového bratrstva trochu vyšperkovat, pokud myslíš vážně, že ho prodáš.“

Jestli myslím vážně, že ho prodám? Ještě nevím, ale minulou sezonu jsem nepodepsal prodloužení smlouvy s Raptors a měl jsem k tomu důvod. Zvažuju, jestli jsem připravený upsat se k dalším šesti letům života daleko od Bostonu, od svého rodného města a rodiny.

Bude to pravděpodobně poslední velká smlouva mojí kariéry a ocitl jsem se na křižovatce. Musím se rozhodnout, jestli chci strávit celou hokejovou kariéru v Chicagu, nebo jestli se stanu volný hráčem a pokusím se splnit si svůj dětský sen tím, že budu hrát za Boston Bobcats.

Moje máma rozhodně chce, abych se vrátil domů, a kdyby to bylo na ní, prodal bych dům a přestěhoval se hned, jak tahle sezona a moje současná smlouva skončí.

Wren je jediná z mých přátel, kdo ví o tom, že dům možná prodám, protože jakmile na jaře dokončí školu, udělá totéž. Odstěhuje se, aby žila poblíž své rodiny.

„Jak jsi ji našla?“ zeptám se. „Myslím tu designérku.“

„Slyšel jsi někdy o Tyleru Bradenovi? Je slavný interiérový designér a žije tady v Chicagu.“

Hledím na ni s kamennou tváří.

„Hele, má vlastní produkty v Targetu a televizní pořad na HGTV. Máš mámu a tisíc kamarádek. Napadlo mě, žeš o něm možná slyšel.“

„Toho sis najala? Cruz vyhodil tolik peněz za něco, co obratem prodá?“

„No, chtěla jsem ho, protože jsem Tylerem Bradenem posedlá. Byl by to můj sen, ale rozpočet, co mi brácha dal, by na Tylera rozhodně nestačil. Nicméně mi dal dost peněz na to, abych si najala jednu z jeho stážistek, a ukázalo se, že je ve své práci úžasná. A teď je z ní moje nová kamarádka, kterou určitě podplatím, aby mě letos vzala s sebou na sváteční party firmy Interiéry Tylera Bradena. Takže to byla i tak výhra.“

Uchechtnu se. „A jak si ji mám najmout já?“

„Pošlu ti na tu designérskou firmu kontakt.“ Vytáhne mobil, aby mi napsala zprávu. „Krucí, studijní přestávka skončila.“

„Nechám tě, ať můžeš studovat. Rád jsem tě viděl, Wren. Díky, že ses přes léto starala o můj dům.“

„To nestojí za řeč. Takže to uděláš? Najmeš si stejnou designérku?“

„Možná jo.“

Můžou nastat dvě situace. Buď nabídnu příští léto dům na prodej, nebo tu zapustím kořeny na hodně dlouho. Tak či tak dům není připravený k prodeji, a jestli poznám někoho, s kým to budu myslet vážně, tenhle barák nevypadá jako místo, kam bych si chtěl takovou ženu přivést.

„Hele!“ Wren mě plácne do paže. „Jak šlo to rande?“

A pak je tu tahle věc. Připomínka, že jsem v Chicagu už šest let a že tady pro mě ta pravá pravděpodobně vůbec není.

PAMATUJEŠ SI, kde je prádelna?“

„Wren,“ uchechtnu se. „Přestala jsem pracovat ve tvém domě teprve před dvěma měsíci. Samozřejmě že vím, kde je prádelna.“

„Máš pravdu. Netuším, proč se chovám tak divně. Zkrátka jsem už hodně dlouho s nikým nebydlela a chci si být jistá, že se tu cítíš příjemně.“

Kdyby viděla stav bytu, ze kterého se stěhuju pryč, vůbec by se mými pocity netrápila. I předtím, než tenhle dům prošel renovací, by to bylo oproti mému předchozímu bydlení velké zlepšení, a když je to teď tady navíc opravené... no, má to mnohem větší hodnotu, než co si Wrenin bratr účtuje za nájem.

„A cítíš se tu příjemně ty?“ zeptám se a odložím svou tašku na novou postel. „Vím, že nepotřebuješ a pravděpodobně ani nechceš spolubydlíci, takže jestli ti to dělá –“

„Jsem šťastná, že tu jsi. Opravdu. Bude to zábava.“

Vděčně se na ni usměju a začnu si vybalovat oblečení. „Taky si to myslím. A i kdybychom na konci jedna druhou nesnášely, je to jenom dočasné. V květnu můžeš zapomenout, že jsem vůbec někdy existovala.“

Wren se zasměje. „Nemyslím si, že v tom bude problém.“

Kromě toho potřebuju, abys mě představila Tyleru Bradenovi, takže když bude nejhůř, budu prostě předstírat, že tě mám ráda.“

„Platí. Mám takový pocit, že budeš ta nejlepší falešná kamarádka a spolubydlící, co jsem kdy měla.“

Pravda je, že ve Wren byste nenašli ani kapku falše. Je skutečně milá a ohleduplná osoba. V létě dělníkům, kteří v jejím domě pracovali, vždycky vařila kafe a pekla domácí zákusky. Nabídla se, že mě odveze, když mi stávkovalo auto, což byl zpočátku trapas, protože pracuju pro luxusní designérskou firmu, ovšem moje vozidlo zrovna nekřičí do světa, že je „extravagantní a stylové“. A když zjistila, že mám ještě druhé zaměstnání a že pracuju spoustu hodin, abych pokryla všechny svoje výdaje, nabídla mi pokoj k pronájmu za cenu mnohem přijatelnější, než kolik jsem platila za bydlení v centru města.

Za ty měsíce jsme se jedna o druhé dozvěděly, že obě máme bratry – ona tři a já jednoho. Skamarádily jsme se díky tomu, že ani jedna z nás nepochází odsud – ona se přistěhovala ze západního pobřeží a já z východního a taky z jiné části středozápadu, záleží, jak se na to díváte. A rychle jsme zjistily, že jsme obě hodně zaneprázdněné – ona kvůli škole, já kvůli práci – takže bydlet spolu bude asi skoro stejné jako bydlet každá sama.

Na našem přátelství tudíž nic falešného není. A trochu mi zvedlo sebevědomí, že jsem si v pětadvaceti letech byla schopná najít v novém městě novou kamarádku. Dřív mi nedělalo problém se s lidmi rychle skamarádit, v dospělosti už to však často tak snadné nebývá.

Ačkoli se Wren po absolvování školy odstěhuje zpátky do rodného města, já plánuju zůstat v Chicagu delší dobu, a tak doufám, že je prostě první z dlouhé řady nových kamarádek, které si tady najdu.

„Hele, zavolal vůbec můj soused do vaší firmy, aby si tě najal?“ zeptá se mě.

„Zavolal! Moc ti děkuju, žes mě doporučila. Než moje stáž skončí, potřebuju udělat ještě jeden velký projekt, a když teď budu bydlet tak blízko, bude to skvělé.“

„To ráda slyším. Jeho staromládenecké doupe potřebuje upgradovat. Kdy s tím začneš?“

„Doufám, že brzo. V pondělí na poradě dostanu do rukou podklady k projektu.“

Wren ukáže na mou tašku na posteli. „Můžu ti s něčím pomoci?“

„Nemusíš. Ještě si potřebuju z bytu přivést posledních pár krabic. Udělám to, až pojedu večer do centra.“

„Aha, máš dneska směnu v baru?“

„Bohužel ne. Chtěla jsem si ji vzít, ale můj vedoucí to zamítl. Řekl mi, že kdybych pracovala i dneska večer, měla bych už moc hodin přesčasů. Ale mám rande a sejdeme se ve městě před firmou, takže si potom vyzvednu z bytu ty poslední věci.“

Wren se rozzáří a odtáhne se od zárubně. „Rande? Hallie Hartová, co se mi to snažíš zatajit?“

„Moc se nevzrušuj.“

„Kdo je to?“

„Tylerův nový klient. Nedávno si tu koupil byt a Tyler ho pro něj bude zařizovat. Před dvěma týdny jsme na sebe narazili v kanceláři.“

„No hlavně se neopovažuj být nadšením bez sebe, že tě boháč se skvělým vkusem pozval na rande.“

Uchechnu se. „Nevím. Lichotí mi to, ale už dlouho jsem s nikým na schůzce nebyla a po pravdě bych radši dohnala spánkový deficit. Ale Tyler mě požádal, abych si s jeho klientem vyšla, a já se mu snažím lézt do zadku, aby mě na jaře, až mi skončí stáž, zaměstnal na plný úvazek.“

„Podle mě uvažuješ rozumně. V nejhorším případě se seznámíš s někým novým a dostaneš večeri zdarma. Kam půjdete?“

„Nevím jistě, kde rezervoval stůl, ale řekl mi, ať se teple obleču.“

„To je divné.“ Znovu se odtáhne ode dveří, tentokrát aby odešla. „No, dej mi vědět, kdyby se ti ta hrozná rachotina zase porouchala a potřebovala bys odvézt domů. Ráda tě přijedu vyzvednout.“

„Hej, nenadávej mému autíčku. Je docela spolehlivé, víš, a nepotřebuju, aby tě slyšelo, jak o něm mluvíš.“

„Hallie, v podstatě až odsud cítím, jak z něj uniká olej. Slib mi, že až získáš práci na plný úvazek, jako první si koupíš nové auto.“

Zaparkovala jsem svoje „hrozný“ auto v garáži pro zaměstnance, co nejdál od vchodu. Snad si ho nikdo nevšimne. Wren nebyla daleko od pravdy. Je to stará kraksna a rozhodně z ní uniká olej.

Z toho auta uniká v podstatě všechno, pokud mám být upřímná.

Navrhla jsem Brianovi, že se sejdem v restauraci, ale trval na tom, že přijedeme jedním autem. Nabídl mi, že mě vyzvedne doma, jenže tohle je první rande a já toho chlapa neznám, proto mu v žádném případě nechci prozradit svou adresu.

Sejít se u firmy tak byl kompromis.

Připadá mi normální. Je pohledný, trochu ostýchavý a nervózní, ale to nevadí, aspoň myslím.

Po pravdě nevím, jestli mám oblíbený typ muže, pokud jsem ho vůbec někdy měla. Je to už tak dlouho, co jsem projevila o někomu zájem, až mám pocit, jako bych začínala úplně od nuly a teprve přicházela na to, kdo se mi líbí. Posledních pár let jsem nevěděla, kam dřív skočit, a na randění neměla ani pomyšlení.

Ovšem kdybych k sobě byla naprosto upřímná, předsta-

va, že znovu zkouším někoho poznat, zní naprosto děsivě a to je možná částečně ten důvod, proč jsem se poslední roky snažila pořád se něčím zaměstnat – abych měla výmluvu, proč se randění vyhýbat.

Takže si díky tomu, že se Brian chová nervózně a ostýchavě, připadám v bezpečí.

„Stěhuješ se do Chicaga?“ prolomím konečně ticho v autě, zatímco řídí. „Tyler říkal, že sis tu koupil byt.“

„Nebudu tu bydlet trvale, to ne. Mám byt na jihu Floridy a dům v Arizoně, ale mám v plánu se tady co pár měsíců objevit.“

„To je hodně nemovitostí k udržování.“

Uchechtne se a nervozita z něj částečně opadne. „Mám někoho, kdo se o ně stará, když jsem pryč.“

„Kdo je ten člověk?“ zeptám se po chvíli.

Neodpoví a já okamžitě střelím pohledem po jeho levé ruce, jestli tam nemá vyrytý nebo vybledlý kroužek od snubního prstenu, jak se tam nedostalo slunce. Není tam nic, ovšem moje ženská intuice je v pozoru.

Přesně tohle na randění nesnáším. Snažíte se zjistit co nejvíc nejenom posloucháním toho, co ten druhý říká, ale musíte taky číst mezi řádky. Je to mnohem snadnější, když s tím člověkem vyrůstáte a znáte jeho povahu skrz naskrz.

Brian odbočí doprava za další blok budov. Jede po stejné cestě, kterou používám já, když jedu z firmy k baru, kde pracuju.

„Kam půjdeme na večeři?“ vyzvídám.

„To je překvapení.“ Zalétne ke mně očima a s rošťáckým úsměvem na rtech se zakloní. Řídí své přehnaně drahé auto jednou rukou. „Dneska ti to sluší, mimochodem.“

Jeho ostýchavý výraz rychle mizí a mění se v okouzlující.

Obrátím pozornost zpátky k bočnímu oknu. „Děkuju. Tobě taky.“

„Máš ráda sport?“

„Myslíš sportovat, nebo ho sledovat?“

„V tomhle případě sledovat.“

„Někdy.“ Podezřívavě na něj pohlédnu. „Proč se ptáš?“

Pyšně se usměje. Po stydlivosti byste v jeho tváři nenashli už ani stopu. „Jsem jenom zvědavý.“

Brian zpomalí, protože se před námi utvořila kolona vozidel. Všimnu si, že všichni chodci jdou stejným směrem, kam jedeme i my. Restaurace a bary podél cesty jsou plné lidí a i z auta je cítit jejich nadšení a energie.

Z konce ulice vyhrává hudba, budovy kolem jsou nasvícené červeně, z oken vlají prapory chicagského týmu a nějakí pracovníci před námi usměřují dopravu a navádějí auta do určitých pruhů a na parkoviště.

Kůže mě brní úzkostí. Ta intuice, o které jsem mluvila, teď vyzvání na poplach.

„Briane, proč jsi mě požádal, abych se teple oblékla?“

Uchechtne se, ale neodpoví. Místo toho stáhne okýnko, aby si promluvil s koordinátorem dopravy. Když se tentokrát pořádně podívám z okna ven, uvědomím si, že všichni ti lidi venku jsou oblečení ve třech barvách: bílé, černé a červené.

A všichni míří ke stadionu United Center v další ulici.

Ne, ne, ne, to ne. Tam jít nesmíme.

„Jdeme do United Center?“ zeptám se s nervozitou v hlase.

Ani tentokrát mi neodpoví, jenom se domýšlivě usmívá, jako by čekal, že tím na mě udělá obrovský dojem. Jenže neudělá. Mám z toho hrůzu.

Můžu se akorát modlit, že dneska hrají zápas Devils. Basketbal... ten by mi nevadil.

„Můj kamarád vlastní permanentku a dneska sem nemohl jít,“ vysvětlí. „Doufám, že máš ráda hokej.“

No, do prdele.

Zadívám se líp do davu, který obklopuje stadion. Většina lidí má na sobě dresy Raptors. *Jeho* dresy.

Vyschne mi v ústech. „Mohli jsme sem od firmy dojít pěšky.“

A já bych mohla utíkat opačným směrem, hned jak bych zjistila, kam míříme.

„Chtěl jsem tě svézt v tomhle autě.“ Brian odbočí na soukromé parkoviště. „Je docela fajn, nemyslíš?“

Ta ostýchavost se dávno vypařila. Teď se chová naprosto domýšlivě.

Zatímco procházíme mezi soukromou bezpečnostní službou a skenujeme svoje vstupenky, Brian se mnou mluví, ale neposlouchám ho. Svedu to na hlasitý dav na chodbách uvnitř arény, kdybych však byla upřímná, přiznala bych, že jediné, co slyším, je zvonění v uších.

Celé moje tělo si je intenzivně vědomo svého okolí, protože bych tu být neměla. Od chvíle, co jsem se před šesti měsíci přistěhovala do Chicaga, se téhle aréně vyhýbám. Neodvážuju se ani jít kolem po ulici, a teď jsem přímo uvnitř.

Brian jde přede mnou, aby našel náš sektor. Následuju ho a nervózně se rozhlížím. Ta aréna je obrovská. Kolik se sem vejde lidí? Dvacet tisíc? Mezi takovou spoustou diváků si mě nemůže všimnout.

Nejsou to však ledajací diváci. Jsou to fanoušci. Nosí *jeho* dres.

Zahneme za roh a mně spadne srdce do kalhot. Na místě se zastavím, protože se přede mnou objeví *jeho* obličej.

Tedy celý on v šestimetrové verzi vytištěné na plakátě zavěšeném na trámu u stropu, aby ho všichni fanoušci viděli. Na další stěně visí jeho fotka v jiné póze. Pak hu vidím na chodbě na vystřiženém kartonu v životní velikosti. Děti se u něj fotí.

Když se dívám na ten obličej, cítím, jak mi v uších hučí krev. Ty zelené oči, ten potměšilý úsměv.

Viděla jsem ho tolikrát, že bych to nespočítala.

„Hallie.“ Když Brian vysloví moje jméno, vytrhne mě to z mrákot. Čeká na mě vedle staršího muže a ukazuje mu ve svém mobilu naše vstupenky. „Pojď. Ať nezmeškáme úvodní buly.“

Klidně ho zmeškám. Po pravdě si klidně nechám ujít celý zápas.

Chodbu od řad sedadel dělí velký sametový závěs. „Dobře se bavte,“ poví nám ten starší muž a podrží nám závěs rozvěřený, abychom mohli projít dovnitř.

Led je oslnivě bílý a hudba hlasitá. Okamžitě ucítím chlad.

Brian mi položí ruku do prohlubně zad a pobídne mě, ať jdu před ním. A tak se chytím zábradlí a začnu stoupat nahoru – dál od ledové plochy.

Brian se zasměje a kývne opačným směrem. „Máme místa tam dole, Hallie.“

No samozřejmě. Jak jinak.

Skloním hlavu, vydám se za ním, ale nedívám se na led. Sleduju Brianovy nohy a přeju si, aby brzo zahnul do řady, jenže to neudělá. Jde pořád níž, blíží k bílé ploše.

Zatímco míváme věrné fanoušky, cítím, jak na nás hledí. Ani jeden z nás na sobě nemá barvy týmu ani dres, přesto se blížíme k sedadlům u ledu.

Kdybych mohla, svoje místo bych jim věnovala.

Čím jdeme níž, tím je vzduch chladnější. Jsme příliš blízko. Nepříjemně blízko, přesto se Brian stále nezastavuje.

„Víš jistě, žeš už nepřešel naši řadu?“

„Naprosto jistě.“

Zariskuju a kouknu se na led. Bože, mám pocit, jako bychom byli skoro na něm. Hráči tu zatím nebruslí, a tak si dovolím se rozhlédnout.

Je všude.

Na obří obrazovce, kde jsou představováni hráči, na dresech kolem mě. Nosí jiné číslo než dřív, ale věděla jsem, že si ho změnil, když ho draftovali do NHL.

„Tahle řada je naše,“ prohlásí Brian a sune se mezi fanoušky, kteří lepí ruce a nosy ke sklu v naději, že při bruslení zahlédnou zblízka své oblíbené hráče.

Protože tady sedíme. U plexiskla. V první řadě.

„Chicago bude na téhle straně dvakrát bránit,“ pokračuje, jako by byla výhra, že budeme sedět za jejich brankou dvě třetiny ze tří.

Jenže v obraně hraje *on*.

Musím odsud vypadnout. Předstírat, že je mi zle. Lhát, že je to naléhavé, ovšem jestli bude moje srdce stále takhle uhánět, možná to ani předstírat nebudu muset.

„Děkuju, že sis se mnou dneska vyšla,“ poznamená Brian a položí mi ruku na koleno. „Moc mě potěšilo, když mi Tyler řekl, že jsi souhlasila.“

Bože, jsem hrozná. Tenhle chlap se mě snaží ohromit, a já tady právě prožívám existenční krizi.

Než se můžu rozhodnout, jestli tu mám zůstat, nebo odejít, osvětlení se ztlumí a hudba začne šumět. Komentátor v aréně burcuje diváky, kteří si hledají místa. Tým už vychází z kabin a míří na led a pak už kolem nás projíždějí hráči v červených dresech.

Neodvážuju se po něm dívat a klopím oči do klína.

Je to už strašně dlouho.

Bude hrát zápas a soustředit se jenom na led. Nepřijde sem, aby zíral mezi diváky. Navíc mám mnohem kratší vlasy než dřív, takže i kdyby se rozhlédl, není šance, že by mě poznal.

Nikdy se nedozvím, že jsem tady.

Je to v pohodě.

„Děkuju, žeš mě sem vzal,“ povím Brianovi. „Promiň, jestli ti připadám trochu mimo. Už je to dávno, co jsem byla naposledy na rande.“

„S tím si nedělej starosti. Ani já jsem nebyl dlouho na rande.“ Laskavě se usměje a kývne k ledové ploše. „Takže hokej se hraje na tři třetiny. V útoku se střídají čty-

ří lajny. Uvidíš, jak se u střídačky vyměňují. Bude to vypadat chaoticky.“

Potom mi vysvětluje pravidla a já se k němu otočím a přikyvuju, jako bych to neznala z dob, kdy jsem pravidelně chodila na zápasy jistého hráče. Ani bych nespočetala, kolik jsem jich viděla.

Brianovi v kapse cinkne mobil, ale ignoruje ho a pokračuje. „Jejich kapitánem je Zanders. Má číslo jedenáct a hraje v obraně. Strašný suverén, ale výjimečně dobrý hráč. Jeho parťákem v obraně je DeLuca. Je to...“

„Voda!“ zařve někdo hned u mého ucha. „Studená voda!“

Prodavač dál křičí, a tak díkybohu neslyším nic z toho, co mi Brian říká o hráči, o němž toho vím mnohem víc než jeho statistiky, které na mě chrlí.

Po hymně a tradičním buly začne zápas, ale skoro ho nesleduju. Dívám se do klína, mezi diváky nebo prostě na cokoli jiného než na ledovou plochu před sebou.

První třetina se táhne příliš dlouho. Mnohokrát slyším, jak lidi křičí jeho jméno. Povzbuzují ho. Víím, že hraje na tomhle konci ledu, a tak se jenom modlím, aby už začala druhá třetina a on se přesunul na opačnou stranu.

Bylo by moc nezdvornilé, kdybych chtěla odejít po dvou třetinách? Možná bych dokázala přesvědčit Briana, že se necítím dobře, a domluvili bychom si schůzku na jindy.

Znovu mu cinkne mobil, ale ignoruje ho.

„Nemůžu uvěřit, žes to vůbec nesledovala!“ zakřičí vedle mě.

„Necítím se dobře.“

To je ono. Postav si základy.

Neslyší mě, stejně jako neslyší svůj mobil, který neustále bzučí kvůli přichozím zprávám.

Raptors právě brání, takže je diváci kolem mě ještě víc povzbuzují.

Jsou strašně hluční, přesto slyším, že Brianův mobil zase zvoní.

„Vyřvává ti mobil.“ Tentokrát zvýším hlas, aby mě slyšel.

Brian sleduje hru, akce teď totiž probíhá přímo před námi. Vytáhne mobil z kapsy, aby vypnul zvuk, v tu chvíli však zahlédnu displej. Je na něm spousta zpráv od jedné osoby. Netuším, co se tam píše, ale ať je to kdokoli, místo jeho jména je tam jenom emotikon. Emotikon v podobě prstenu s diamantem.

Brian pohlédne na mobil a okamžitě se ho pokusí schovat v kapse, jenže je pozdě.

Viděla jsem to.

„Myslím, žeš říkal, žeš už dlouho na rande nebyl,“ pronesu obviňujícím tónem.

Ani se na mě nepodívá. „Nebyl.“

„Jsi ženatý?“

Ani teď mi neodpoví, což je fakt otravné, a mně dojde, že ta jeho dřívější ostýchavost a nervozita vycházely z toho, že má schůzku s někým jiným než se svou manželkou.

Nevěřičně se zasměju, trochu šíleně, ale přesně tak se teď cítím. „Odcházím.“

Vstanu, abych to hned udělala, jenže zápas ještě probíhá, proto se rychle posadím a čekám na sirénu.

„Hallie, není to tak, jak si myslíš. Máme otevřený vztah. Jenom je to pro nás nové, proto jsem dlouho nerandil.“

„A nenapadlo tě, žeš mi měl říct, že jsi ženatý? Víš co? Trhni si nohou.“

Sklo přede mnou se po neskutečně hlasité ráně zatřese a upoutá mou pozornost. Po nesnesitelně bolestivém úderu je k mantinelu přišpendlený hráč Tamy. Vzápětí se svalí na led a poskytne mi tak dokonalý výhled na muže, který mu tu ránu uštědřil. A uvidím jeho.

Ria DeLucu.

Hráč s číslem osmdesát tři se na svého soupeře zlostně mračí a diváci, aby tu velkou ránu oslavili, buší pěsti do skla tak, až ho roztřesou.

Rio se pohne, aby odbruslil dál, jak ale přesune váhu na bruslích, oči mu zaletí vzhůru.

Ke mně.

Na místě ztuhne a já se jenom dívám, jak se mu ve tváři mihne poznání. Nemůže tomu uvěřit. Maličko pootevře rty a zelenýma očima si prohlíží můj obličej. Pokusím se uhnout pohledem, ale nedokážu to. Na to mě muž přede mnou, jenž se jen stěží podobá tomu klukovi, kterého jsem kdysi znala, příliš fascinuje. Nejsem schopná od něj odvrátit oči.

Je tak blízko. Odděluje nás jenom kus plexiskla a já mám chuť utéct. Rio rychle zamrká, zmateně sraští tmavá obočí, očima na zlomek vteřiny zaletí k muži vedle mě a pak zpátky ke mně. Studuje mě a odhaduje.

Aréna jako by se vyprázdnila.

Je tu naprosté ticho a jenom my dva.

Vzpomínám si na to, jak jsem ho uviděla poprvé. Ten den taky hrál hokej, za tu dobu se však příliš mnoho změnilo.

Ted' je osobou, které se od přistěhování do Chicaga vědomě vyhýbám. Málem jsem kvůli němu tuhle stáž odmítla. Jenom proto, že žije v tomhle městě.

Srdce se mi zachvěje jako dřív, pak si ale vzpomenu, co všechno se stalo.

Sice jsem kdysi Ria DeLucu milovala, to už však není pravda.

Rio

12 let

MUSÍŠ PRACOVAT na udržení rovnováhy,“ radí mi táta a pomůže mi po dalším pádu vstát. Ujistí se, že stojím na kolečkových bruslích pevně, a teprve pak mě pustí.

„Trenér říkal –“ Kolečka bruslí pode mnou podjedou dřív, než dokončím větu.

Dopadnu přímo na loket, ale táta mě přinutil, abych si před tréninkem nasadil chrániče, takže to nebolí tak moc. Pokusím se co nejrychleji vstát, abych s ním mohl dál trénovat. Hodně pracuje, ale dvakrát týdně mi asistuje a já se na něj pokaždé snažím udělat dojem.

Držím se ho rukama za paži a on mi pomůže odjet z příjezdové cesty na trávník. Tam se posadím na zadek.

„Trenér mi říkal, že mi ty taneční lekce s koordinací pomáhají.“

Táta se uchechtne. „To se vsadím. Hele, musím jít pomoci tvojí mámě připravit večeři, takže pro dnešek s tím bruslením končíme.“ Sehne se, aby měl oči ve stejné úrovni se mnou, a rozepne mi brusle. „Pořád tě hokej baví? Protože jestli ne, můžeš zkusit baseball, americký fot-

bal nebo i ten evropský. Existuje plno jiných sportů, u kterých nemusíš bruslit, víš.“

„Ne, baví mě to. Myslím, že se zlepšuju. Chci hrát dál.“

Odepne mi helmu a odhodí ji do trávy. „Dobrá. Tak budeš hrát dál. Umyj se a přijď včas na večeři, jo?“

Táta mě pocuchá ve vlasech a odběhne do domu, aby pomohl mámě.

Vždycky jí pomáhá. Pořád jí dává pusu a tancuje s ní po kuchyni. Je to fakt hrozné, ale všichni moji kamarádi říkají, že mám ty nejlepší rodiče. A já s nimi musím souhlasit. Seznámili se, když byli v mém věku, což je fakt divné, když na to pomyslím.

Vytáhnu nohy z bruslí, odepnu si chrániče loktů a kolen. Popadnu hokejku a nahrnu puky na hromadu uprostřed naší příjezdové cesty. Branka stojí před naší garáží, kde vždycky trénuju. Vrata pokrývají důlky a oděrky od toho, jak minu síť, ale trochu se ve střelení gólů zlepšuju.

Jenom v ponožkách vypálím, ale puk letí mimo a odrazí se od zavěšené lampy před domem.

Naštěstí se nerozbije. Máma by se naštvála. Už tak se zlobí, že jsou garážová vrata samý důlek, zatím mi však neřekla, abych trénovat přestal.

Kéž bych měl v naší ulici kamaráda, proti kterému bych mohl nacvičovat bránění. Nebo by mohl stát v brance, zatímco bych střílel. Jenže v sousedství žádné děti nebydlí.

V tomhle bloku žijou všichni už celou věčnost. V téhle části Bostonu už to tak chodí. Bydlíme v domě, v němž vyrůstala moje babička. Ta tu vchovala mou mámu a teď tu žiju já. Celý život máme stejné sousedy. Někteří mají děcka na střední škole, jiným se narodila mimina, není tu ale nikdo v mém věku.

Včera u večeře jsem se zeptal rodičů, jestli mají naši noví sousedi děti, ale máma řekla, že ještě není připravená myslet na to, že se někdo nastěhuje do Ceciliina domu, a tím ten rozhovor skončil.

Cecilia byla nejlepší kamarádka mojí babičky a celý život bydlela vedle nás, před dvěma měsíci ale umřela a nikdo z její rodiny tu bydlet nechtěl, tak dům prodali.

Už jsem se na to u večere znovu nezeptal, když jsem však šel včera spát, modlil jsem se, ať mají noví sousedi dítě v mém věku.

Trénuju držení hokejky, co jsme se učili tenhle týden, přesunuju puk tam a zpátky po příjezdové cestě a pak vystřelím na branku.

Zase ji minu, a když se otočím, abych si vzal další puk, vidím, jak k Ceciliinu domu přijíždí auto a zastaví.

Je to obyčejné auto, jako má táta, ale tohle je tmavě zelené a vypadá jako nové.

Stojím před garáží a dívám se, jak z něj vystoupí nějaká žena. Vzhledne k domu z červených cihel, který je spojený s tím našim, potom dojde ke kufru, zvedne malou stěhovací krabici a nese ji do domu, kde dřív žila Cecilia. Má tmavé vlasy a vypadá asi stejně stará jako moje máma.

Potom vystoupí muž a odnese dovnitř větší krabici. Nakonec se otevrou zadní dveře a vyleze z nich blondatý kluk. V ruce drží lakrosku a je vysoký asi jako já.

Podívá se na jejich nový dům a pak si mě všimne, jak stojím u sousedního domu.

Mávnou na něj. „Čao.“

Oplatí mi to. „Ahoj. Bydlíš tady?“

„Jo.“

Vydá se ke mně a ukáže na Ceciliin dům. „My se stěhuje sem.“

„To je super. Já jsem Rio.“

„Já Luke.“ Zadívá se na mou hokejku. „Hraješ hokej?“

„Jo, ale moc mi to nejde.“

Zvedne svou lakrosku. „Já hraju lakros a jsem fakt dobrý.“

„To se máš. Kolik ti je?“

„Dvanáct.“

„Mně taky.“

Usměje se. „Super.“

Obrátím pozornost zpátky k autu, protože ze zadních dveří vystoupí ještě holka. Je menší než já a Luke, ale má vlnité tmavě hnědé vlasy jako já. Na sobě má džíny do zvonu a růžovou mikinu s velkým žlutým smajlíkem vpředu.

Nepodívá se na nás, místo toho upírá oči na jejich nový dům. Na uších má sluchátka a v ruce drží kazeták.

„To je moje sestra,“ sdělí mi Luke. „Je to holka, takže se s ní kamarádit nemusíš.“

„Já mám ale hodně kamarádek. Jsou chytrý a je s nima legrace. Chodím do tanečního kroužku a tam jsou samý holky.“

„Chodíš tančit?“

„Jo, pomáhá mi to líp bruslit.“

„To je zvláštní.“

Lukeova sestra si pořád prohlíží dům. Sleduje obrys střechy, dívá se, kde se jejich střecha spojuje s tou naší, potom konečně sklopí oči a zahledí se na mě a svého bratra.

„Hallie!“ zavolá na ni Luke a mávne, aby šla k nám.

Holka zvedne prst a mlčky ho tak požádá, aby počkal. Znovu se zahledí na dům.

Luke zavrtí hlavou. „Někdy je strašně otravná.“

Nemám sestru, ale spousta mých kamarádů si myslí, že jsou jejich sestry otravné, takže tipuju, že je to normální. Moc rád bych však sestru měl. Nebo bratra. To je fuk. Jako jedináček se cítím osaměle.

Hallie si konečně sundá sluchátka, zavěsí si je kolem krku a připojí se na příjezdové cestě k nám.

Vypadá přesně jako ta žena, která předtím vešla do domu, jenom mladší.

„Ahoj.“ Zazubí se na mě. „Jsem Hallie Hartová.“

Luke zabručí. „Nemusíš každému říkat svoje jméno i příjmení.“

Hallie jenom pokrčí rameny. Netrápí se tím. „Líbí se mi to.“

Luke obrátí nad sestrou oči v sloup.

„Já jsem Rio DeLuca,“ řeknu jí i já svoje příjmení.

Široce se usměje.

„Lukeu!“ zavolá z verandy jejich táta. „Pojď pomoci mámě vybalit nádobí.“

Potom na mě jejich táta zamává a já mu to oplatím. Působí laskavě.

„Ty pomáhat nemusíš?“ zeptám se Hallie.

„Ne, já jsem ho zabalila. Luke ho teď musí vybalit. Kolik ti je?“

„Dvanáct.“

„Mně jedenáct. Dneska.“

„Máš narozeniny?“

„Jo, osmého března. Kdy máš narozeniny ty?“

„Třetího srpna.“

Svraští obočí a nakloní hlavu na stranu. „Takže neslavíš narozeniny během školního roku?“

„Ne, vždycky je slavím dřív, než začne škola.“

„Já většinou slavím narozeniny ve škole, ale letos jsem nemohla. Přijeli jsme sem z Minnesoty.“

„To je celkem daleko, že jo?“

„Je to strašně daleko. Mám tam všechny kamarádky. Ale máma mi řekla, že si můžu vymalovat svůj nový pokoj, jakou barvou chci, takže to bude fajn, myslím.“

„To je skvělý. Můj pokoj je celej bílej.“

„Já chci asi žlutý. Máš rád žlutou?“

Pokrčím rameny. „Asi jo.“

„Jo, myslím, že bude žlutý.“ Ukáže na okno otočené k našemu domu. „Tamhle bude můj pokoj. Luke si mohl vybírat jako první, takže si vzal ten větší.“

Ukážu na okno na našem domě, které je naproti jejímu. Mají společnou střechu. „Můj pokoj je tamhle.“

„Můžeš se ze svého pokoje dívat, jak budu u sebe malovat!“

„Jo, to zní dobře.“

„Chceš být můj kamarád?“

No, to šlo snadno. Zrovna včera jsem se modlil za nové kamarády a teď se mi to splnilo. „Určitě.“

„Brácha ti asi řekne, aby ses se mnou nekamarádil.“

„To je mi fuk. Mám hodně kamarádů. Můžu být jeho kamarád i tvůj. Nebo se můžeme kamarádit potají.“

Zase se široce usměje. „Dobře.“ Zadívá se na moje nohy. „Kde máš boty?“

„Trénoval jsem bruslení, ale musel jsem si sundat brusle, protože táta šel už domů a já často padám. Ale zlepšuju se.“

„Posloucháš rád hudbu?“

„Jo.“

„Já taky. Úplně ji miluju.“ Stiskne tlačítko, aby přetočila kazetu.

„Cédéčka jsou lepší než kazety,“ poznamenám. „Měla by sis je začít kupovat.“

„Mám kazety ráda. Cédéčka se hodně poškrábou, když je přehráváš, a pak moc dobře nefungují.“

„Co posloucháš?“

„Nevím, jak se to jmenuje. Jenom jsem si vybrala písničku, abych si tenhle okamžik zapamatovala.“

Cože?

Asi jí dojde, že mě tím zmátla, a tak dodá: „Když se něco důležitého nebo skvělého stane, vyberu si písničku, abych si to líp zapamatovala. A když si ten okamžik chci připomenout, pustím si tu písničku od začátku.“

Je to trochu zvláštní, to jí ovšem nepovím. Možná by jí ale ani nevadilo, kdybych jí řekl, že je zvláštní. Myslím, že by stejně dál dělala to, co dělá.

A díky tomu je podle mě docela úžasná.

„Snažíš se zapamatovat, že jste se sem přistěhovali?“ zeptám se.

„Jo. A taky že jsem poznala nového kamaráda. Měl bys to občas zkusit.“

„Dobře. Možná to udělám.“

Pyšně se usměje.

„Rio!“ zavolá na mě ode dveří máma. „Večeře, *tesoro*.“

Letmo se zadívá na Hallie a pak vyhlédne ze dveří, aby se koukla na naše nové sousedy. Laskavě se na holku usměje, jak to obvykle dělává, a pak zajde dovnitř.

„Musím už jít,“ povím nové kamarádce.

„Dobře. Tak zatím.“ Mávne na mě a odběhne ke svému domu.

Zastavím se na schodech na verandě a ona taky. Pohlédne na mě. „Všechno nejlepší, Hallie.“

Usměje se tak široce, že vidím všechny její zuby. „Díky, Rio.“

B YLA TO ONA?

Musela to být ona. Poznal bych tu tvář kdekoli. Ty oříškové oči a vlnité vlasy, které má teď mnohem kratší než dřív. Sice je to už šest let, co jsem ji viděl naposledy, ale nikdy bych na ni nezapomněl.

Za těch šest let jsem na Hallie Hartovou myslel víckrát, než bych kdy přiznal, a párkrát se mi stalo, že jsem věřil, že jsem ji zahlédl. Několikrát jsem si ji spletl s někým jiným, jako by si se mnou zahrávala moje představivost.

Dneska však pevně věřím, že jsem ji viděl.

Teda nepochyboval jsem o tom v té chvíli, jenže pak na mě Zee zařval dost hlasitě, abych se konečně probral a soustředil se znovu na hru. Zůstal jsem na ledě až do dalšího střídání, jakmile jsem se však posadil na střídačku, zase jsem se ji pokusil najít očima. Jenže její místo bylo prázdné a zůstalo tak až do konce zápasu.

Takže nevím jistě, jestli to nebyla halucinace.

Zastavím na příjezdové cestě před svým domem, vypnu motor a zůstanu sedět v autě. Je pozdě, už skoro půlnoc. Vyhráli jsme až v prodloužení, moje tělo je proto vyčerpané a připravené jít spát. Přesto nevystoupím z auta. Sedím tady a přehrávám si v hlavě to, jak jsem ji zahlédl.

Bože, vypadala hezky. Vždycky byla pěkná holka, takže to není žádné překvapení.

Pořád si vzpomínám, jak jsem Hallie Hartovou viděl poprvé. S naprosto bezstarostným úsměvem a sebejistou. Dneska se však tak neusmívala.

Krucí, byla to ona? Čím víc času od toho prchavého okamžiku uplynulo, tím víc o tom pochybuju.

Musím jít domů a vyspat se a přestat na tu osobu, kterou jsem dneska viděl, myslet. Než však můžu vylézt z auta, mou pozornost upoutá vozidlo zastavující před Wrenovým domem.

A znovu se ptám sám sebe, jestli nemám halucinace.

Před sousedním domem totiž stojí tmavě zelený Nissan Altima, stejné auto, které zastavilo před domem mých sousedů doma v Bostonu ten den, kdy se vedle nás přistěhovali Hartovi. Stejný výrobce, stejný model, stejný ročník.

Vystoupí z něj žena a obejde auto, aby z kufru zvedla krabici.

Zatraceně. Co to se mnou je? Mám teď ten nejhorší případ dějá vu. Představuju si paní Hartovou, jak nesla první stěhovací krabici do jejich nového domu. Tu s nádobím, které pak Luke musel vybalit. Případá mi to jako včera a zároveň jako před celými věky. Jenže se to děje právě teď.

Tentokrát ji nenásleduje pan Hart. A vzadu nesedí blondátý kluk s lakroskou ani holka s oříškovými očima a sluchátky na uších.

Otevřu dveře a neodtrhnu od té ženy oči, protože tohle rozhodně není paní Hartová. Její vlasy jsou teď sice kratší, ale jinak jako by z oka vypadla svojí mámě.

A potom se slyším říct jméno, které jsem nevyslovil už šest let. Protože tentokrát vím jistě, že halucinace nemám.

„Hallie?“

S krabicí v rukou ke mně prudce otočí hlavu, a když mě uvidí, vytrěští oči. Pod jejím pohledem na místě zkamením. Vzpomínám si, že když jsem byl v pubertě, měl jsem

pocit, že bych dal všechno za to, aby se na mě podívala, teď už si to však nedovolím chtít.

Pomalu přejdu trávník směrem k ní. Táhne mě to k ní takovou silou jako vždycky.

„Rio.“ Polkne. „Ahoj.“

Jo, je to ona, protože nikdy nezapomenu na to, jak se moje srdce na jeden úder zastavilo, kdykoli řekla moje jméno. Stojí mě všechny síly, abych udržel ruce u boků, místo abych ji chytil kolem ramen a přitáhl si ji na hrudník, jak jsem míval ve zvyku, jenom abych se ujistil, že je skutečná.

Čokoládově hnědé vlasy s několika světlejšími prameny jí končí ostře pod bradou. Dřív je nosívala dlouhé, ale sluší jí to i takhle. Krásný obličej s popraškem pih na nose díky tomu působí výrazněji. Její kdysi jasné a laskavé oči mě teď ovšem znepokojeně pozorují. A tvář, která kdysi za všech okolností zářila úsměvem, se teď na mě mračí.

Bez ohledu na všechno je však krásnější, než když jsem ji viděl naposledy, a to mě štve. Protože zaprvé – jak je to možné? A zadruhé mě podrazila. Neměla by teď zasáhnout karma a pomoci mi?

Hallie odloží krabici na Wreniny schody, otočí se zpátky ke mně a založí si ruce na hrudi, jako by proti mně musela použít štít.

Není to však ona, kdo potřebuje štít, jsem to já. Je to si- ce už šest let, ale nezapomněl jsem, co se stalo.

„Co tady děláš?“ řeknu tvrdě a bez obalu.

Zmateně se zamračí, jako by se sama chtěla zeptat, co tu pohledávám já.

Ukážu palcem za sebe přes rameno, na svůj dům. „Já tady bydlím, Hallie. Takže co tady děláš ty?“

O krok couvne a vykulí na mě obrovské oči. „Ale... já tu bydlím.“

„Ne, nebydlíš. Wren nemá...“

Její nová spolubydlící.

To si snad ze mě osud dělá prdel.

Sevre mě panika a přikročím k ní o krok blíž. „Věděla jsi, že bydlím vedle? Proto ses sem přistěhovala?“

Odfrkne si, rozplete ruce a založí si je v bok. „To si děláš srandu? Snažím se ti vyhýbat od chvíle, co jsem se do Chicaga přistěhovala. Myslíš si, že jsem se úmyslně nastěhovala vedle tebe? Kvůli čemu? Abych ti byla na blízku? Abych si vzpomněla na naše dětství? Ne, díky, Rio. Bez toho se obejdu.“

Je to ona. Na tu zuřivost si vzpomínám.

Od chvíle, co jsem se do Chicaga přistěhovala.

„Kdy ses přistěhovala do Chicaga?“ zeptám se, jako bych měl právo znát odpověď, a zčásti cítím, že ji mám. Ona totiž věděla, že tady žiju. Měla mě varovat.

Vzdorovitě zvedne bradu. „V dubnu.“

Je tady už šest měsíců?

„A nenapadlo tě mi o tom říct?“

„Co bych ti říkala?“ Vyprskne smíchy. „Ahoj, vzpomínáš si na mě? Jsem ta holka, co nenávidíš. Jo, přistěhovala jsem se do Chicaga. Pojďme spolu na drink! Už je to šest let, Rio. Tohle město ti nepatří a já ti nedlužím telefonát. A kromě toho jsem tvoje číslo ztratila už před lety.“

Je to jako zatracená rána na solar a bolí to víc, než chci přiznat. Ne, od mého odjezdu z Bostonu jsme spolu nemluvili, během toho prvního roku tady jsem se ale párkrát pokusil Hallie zavolat, její číslo však nefungovalo.

Od té doby jsem to nezkoušel.

Panuje mezi námi napětí a ani jeden z nás neví, co říct.

„Nemůžeš tady bydlet,“ pronesu nakonec.

„Nemám zrovna na vybranou.“

„Tohle město je obrovský, Hallie. Existují jiný možnosti než dům tři metry od mého.“

Zlostně našpulí rty a zatne čelisti. Naprosto zuří.

„Já jinou možnost nemám. Každý nevydělává miliony dolarů ročně hraním, Rio. Někteří z nás se jenom snaží

přežít od výplaty k výplatě. Takže jo, budu bydlet vedle tebe a věř mi, že to nedělám proto, abych ti byla nablízku. Zůstanu tady do května, než Wrenin bratr dům prodá, a jestli je to pro tebe problém, tak prosím, utrať pár těch milionů, co máš na kontě, a kup si nový dům.“

Chce, abych si koupil nový dům? To mám v plánu. Právě proto jsem si najal...

Počkat.

Ne, to není možný.

Všechno do sebe zapadne. Spolubydlící. Designérka. Hallie vždycky chtěla navrhovat interiéry. Když jsem ji viděl naposledy, měla v plánu to studovat.

„To ty jsi renovovala Wrenin dům?“ zeptám se vyčítavě.

Zatváří se zmateně a vidím, jak jí to pomalu dojde, stejně jako před chvílí mně. Zakloní hlavu a odhalí krásný krk. Pevně zavře oči.

„A ty jsi ten její soused.“

Do prdele.

„No, to nepůjde,“ prohlásí.

„Ne, to rozhodně nepůjde.“

Mírně sebou trhne, jako bych ji těmi slovy ranil. Vždycky jsme jeden k druhému byli ohleduplní, ale pak už ne. Hallie je něžná duše s tuhou slupkou a ten zevnějšek mi připadá tvrdší, než býval dřív.

Bez ohledu na naši minulost ji však nechci vidět raněnou.

Ona ti ale ublížila.

„Víš, že to nebude fungovat, Hal.“

„Neříkej mi tak.“

Na obranu zvednu ruce. „Hallie, oba víme, že nepřichází v úvahu, abys byla každé den v mém domě. Tebe si najmout nemůžu.“

Na chvíli se mezi námi rozhostí ticho.

„Chápu,“ proneše poraženě.

Znovu nastane tíživé ticho. Tenhle rozhovor mi připa-

dá naprosto neskutečný. Nikdy mě ani nenapadlo, že bude zase stát přede mnou.

Je proklatě nádherná. A pořád tak paličatá. Na okamžik si vzpomenu, jak úžasně jsem se jí nablízku cítil. Když jsem býval s ní, nedokázal jsem na nic jiného myslet. Okupovala všechny moje smysly.

Skoro jsem na ten pocit zapomněl.

Posledních šest let s ní bezděčně porovnávám všechny ženy, se kterými jdu na rande. Porovnávám jejich smích, chování, sebevědomí i hudební vkus s tím jejím.

Její jméno jsem nevyslovil šest let, žije však v mojí hlavě a já se snažím napodobit to, co jsme spolu měli, než šlo všechno do háje.

Musím odjet. Sbalit si věci a ubytovat se do května u Ryana a Indy.

„Prostě se budeme držet jeden od druhého dál,“ navrhne a prolomí tak ticho. „Nebudeš ani vědět, že tu jsem.“

„Bez šance,“ zamumlám si podnosem.

„Cos říkal?“

„Nic.“

Zadívám se jí do očí a mlčky spolu komunikujeme. S holkou odvedle mě toho příliš mnoho spojuje a je tu ještě něco, co moji kamarádi nevědí.

Víte, co hledám od té doby, co jsem se přistěhoval do Chicaga? Myslím to spojení, tu osobu, kterou jiní hledají celý život. Já jsem to našel, když mi bylo dvanáct.

Aspoň jsem si to myslel.

Vím, co hledám, protože jsem to kdysi měl, a teď se jediná holka, kterou jsem kdy miloval, stěhuje do domu vedle mě.

Už zase.

Otočím se a zamířím domů. Potřebuju mezi nás postavit dveře, zeď, prostě cokoli. Jsem v půlce trávníku, když si vybavím, jak jsem ji dneska viděl na zápase. Neušlo mi, že tam nebyla sama.

„Ten chlap, se kterým jsi tam dneska byla...“ Pomalu se k ní otočím. „Kdo to byl?“

Až odsud vidím, jak zatíná čelisti. „To není tvoje starost.“

Přikývnu, obrátím se zpátky ke svému domu, strčím ruce ležérně do kapes a pokračuju v chůzi. Stále zády k ní pronesu následující slova dostatečně nahlas, aby mě slyšela.

„Zbav se ho.“

Z *BAV SE HO?*

Zbav se ho?

Kde sakra sebral tu drzost mi to říct, když jsme se šest let neviděli? Když jsme spolu celou dobu ani nepromluvili?

Ať táhne Rio DeLuca do prdele.

Sice jsem se Briana zbavila, ale ne proto, že mi to přikázal. Jakmile jsem mohla, utekla jsem z arény a chytila taxi zpátky ke svému autu. Dneska ráno jsem pak Tylerovi důrazně řekla, aby si dotyčného líp proklepl, než ho zase napadne mi někoho dohazovat.

Ovšem ta Riova víra, že má právo mi říkat, s kým můžu nebo nemůžu randit? Očividně někdy během těch šesti let přišel o rozum.

Bydlí vedle mě... Už zase. Co jsem sakra provedla, že mám takovou smůlu? Potom co jsem dělala příliš mnoho věcí najednou a snažila se vyjít s penězi, jsem konečně našla bydlení, které si můžu dovolit, aniž bych se víc zadlužila. A ukáže se, že mým sousedem je on.

Včera jsem trpěla paranoií a pravidelně se dívala z okna ve své nové ložnici, abych měla jistotu, že nevyjdu z domu ve stejnou dobu jako on.

A tak to budu muset dělat až do května. Jak se mu mám kruci vyhýbat až do května?

„Hallie,“ uslyším odněkud své jméno. „Slyšela jste mě?“

Zamrkám a vzpomatuju se. Ze svých židlí u zasedacího stolu na mě zírá celý tým designérů.

„Promiňte.“ Napřímím se a poposednu si. „Co jste říkala?“

Tina se zápisníkem v ruce po mně z přední části místnosti střelí pohledem. Je Tylerova pravá ruka. Ona ovšem designérka není. Nemá v těle kousek kreativity, to vám poví sama, je však organizačním a ekonomickým mozkiem Tylerovy společnosti.

Přestože jsem byla myšlenkami mimo a neposlouchala ani slovo z téhle porady, kterou uspořádala, mám ji ráda.

„Blahopřála jsem vám k tomu novému projektu,“ odpoví. „Půjde o renovaci celého domu a klient požádal výslovně o vás. Říkal, že se mu líbilo, co jste udělala s domem jeho sousedky, a složil zálohu na tenhle projekt ve stejný den, kdy ho poptal.“

Celý tým mi tleská a já bych se vsadila, že se víc červnat už nemůžu. Zachytím Tylerův pohled. Sedí v čele stolu v třídičném obleku, hrdě se usmívá a s ostatními kolegy mi tleská.

Teda, nejsou to ještě mí kolegové. Jsou to designéři na plný úvazek, kteří si u Tylera Bradena vydělávají hromadu peněz. A pak jsem tu já a tři další nováčci. Začali jsme tady pracovat na jaře s příslibem jednorocní stáže. Tyler sice nenabídne stážistům práci na plný úvazek po každé, ale podle toho, co mi řekli spolupracovníci, k tomu obvykle dojde, když na něj něčí práce udělá dojem.

Naneštěstí pro mě na něj asi neudělá dojem, až mu povím, že tenhle projekt ztroskotá.

„Vzhledem k tomu, o jak velkou renovaci půjde,“ pokračuje Tina, „by vám to mělo zabrat zbytek stáže. Dvě

celkové renovace domu hned v prvním roce, to je působivé, Hallie.“

Upřu pozornost na Silase, dalšího stážistu. Vypadá, že je na mě našťvaný, a ani se mu nedivím. On ještě sólový projekt neměl, místo toho tráví většinu dní nošením kávy, skartováním dokumentů a úklidem po schůzkách s klienty. Kdybych přes léto nepracovala na Wrenině domě, byla bych na tom stejně jako on.

„Tenhle týden s vámi projdu klientův profil a příští týden se s ním můžete osobně sejit,“ pokračuje Tina. „Je profesionální sportovec, takže trochu častěji cestuje. Ví, že nemůžete pracovat po večerech, ale možná bude třeba, abyste kvůli tomuhle projektu přizpůsobila svůj pracovní program.“

Nemůžu pracovat po večerech, protože v tu dobu dělám jinou práci – o které tady nikdo neví.

„Ach, profesionální sportovec,“ hvízdne jedna z designerek. „O jaký sport jde?“

Tina se zadívá do zápisníku. „Hokej.“

„Super.“

„Závidím.“

„Budu ti na tom projektu asistovat,“ ozývá se všude kolem mě.

Polknu a hledím na tužku v ruce. Nedokážu s ní přestat klepat do stolu. „No, ten projekt vlastně padl. Teda aspoň pro mě. Jde o...“ Zaváhám. Stále nejsem schopná pohlédnout nikomu do očí, zejména Tylerovi. „... konflikt zájmů. Ten klient určitě brzo zavolá a bude na tu renovaci požadovat někoho jiného.“

Kolem mě se rozhostí ticho, ve vzduchu je cítit napětí a kritické pohledy. Vydrží to asi deset vteřin, přestože mi to připadá jako hodiny. Risknu pohled na Tylera. Ve tváři se mu zračí zklamání.

„Tak to je škoda,“ pronese konečně. Odtrhne ode mě oči a zadívá se na ostatní. „Tino, dohlédněte na to, abychom

o ten projekt nepřišli. I kdybych se ho měl chopit já osobně. Zjistěte, s kým by klientovi vyhovovalo pracovat, ale nesmíme o něj přijít.“

„Samozřejmě.“

Do háje.

Zklamání je cítit v celé místnosti. Opravdu si myslím, že kdyby na mě teď celý tým začal křičet, že jsem v téhle práci hrozná, cítila bych se méně trapně, než když je tu ticho.

Taky jsem zklamaná, nemůžu s tím však nic dělat. Tohle byla moje velká příležitost, šance Tylerovi ukázat, co ve mně je, ale nemohla jsem tušit, že majitelem toho domu bude ze všech lidí právě Rio. Co mám asi tak dělat?

Musím si prostě najít jiný dům k renovaci, abych dokončila svoji stáž, když však vzhlednu a přistihnu Silase, jak se domýšlivě culí, připomene mi to, že projekty jako tenhle moc často nepřicházejí. A jestli další nenajdu, stejně jako on tu budu sedět na zadku se založenýma rukama a nosit lidem kafe, místo abych si protahovala svoje designérské svaly.

Porada pokračuje, poslouchám však jenom napůl. V duchu probírám svoje kontakty, zda by si mě někdo z nich nemohl potenciálně najmout. Kadeřnice, která mi v létě stříhala vlasy, říkala, že si chce otevřít nový salon. Možná by se jí hodila designérka, nebo má možná klienty, kteří si chtějí zařídit novou domácí pracovnu. Možná budu mít štěstí a zaslechnu někoho v baru mluvit o tom, že by potřeboval pomoci se zařízením nového domu. Musím odsud vypadnout a začít na tom makat.

„Skvělá porada, lidi.“ Tyler vstane ze židle. „Odvedeme tenhle týden pěkný kus práce a nezapomínejte, že jsem pořád tady, kdybyste se mnou potřebovali nějaké nápady probrat.“

Zbytek týmu taky vstane a při odchodu ze zasedačky si kolegové povídají. Cestou ven mi pár lidí věnuje soucitný úsměv a jeden člověk mi sevře rameno.

Nic z toho mi však nepomůže.

Ten zatracený elegán Tyler se přede mnou posadí na stůl, dlouhé nohy má ovšem stále pevně na zemi. „Nelíbí se mi, že jste přišla o tak velký projekt.“

Pokrčím rameny, jako by o nic nešlo. „Mně se zase nelíbí, že jste mi o víkendu domluvil schůzku se ženatým mužem, ale co nadělám.“

Tyler na mě přimhouří oči a chvíli mlčí. „To jste mě dostala a přijímám za to plnou odpovědnost.“ Napětí se trochu uvolní. „Hallie, dosud jste odvedla skvělou práci a rád bych, abyste byla součástí tohoto týmu natrvalo, nemůžu vás však zaměstnat na základě jediné renovace. Musím toho vidět víc.“

„Tomu rozumím.“

Zaklepe prsty na stůl a pak vstane. „Najděte si jiný projekt. Máte moji důvěru.“

Když v místnosti zůstanu sama, opřu se v židli a zvednu oči ke stropu.

Musím to napravit. Potřebuju si najít jiný projekt tak moc, jak moc chci být součástí tohoto designérského týmu. Faktem je, že *musím* být. Potřebuju peníze, které si tu můžu vydělat.

„Hallie,“ osloví mě Tina a překvapí mě tím.

Zastaví se vedle mé židle.

„Tyler sice říkal, že si musíte najít jiný projekt, ale ve skutečnosti myslel, že musíte získat zpátky tenhle. Víím, že už jste přes léto jeden měla, jenže celková renovace domu není běžná zakázka, zejména pro stážistku. Tyler vás chce zaměstnat, to je očividné, a jediný způsob, jak si to zajistit, je stát se hlavní designérkou tohoto projektu. Jestli mi pan DeLuca zavolá, budu oddalovat vaši výměnu do konce týdne, ale víc pro vás udělat nemůžu. Ať už se stalo cokoli, napravte to, dobře?“

To se snadněji řekne, než udělá.

Moje auto stojí vzadu na parkovišti pro zaměstnance. Sedím v něm a jím domácí sendvič s arašídovým máslem a džemem, co jsem si udělala k obědu.

Během přestávky na oběd se obvykle vytratím z kanceláře, protože nechci dát kolegům příležitost mi znovu nabídnout, ať strávím oběd s nimi. Jednak v sobě nemám sílu tam sedět a jíst skoro okoralý sendvič, jednak nechci zase odmítnout oběd, který si nechávají doručit, protože si ho nemůžu dovolit. Moje sebekontrola se ztenčuje, kdykoli vidím jednoho z kolegů, jak si u stolu pochutnává na rýži s rybou a zeleninou nebo na salátu za dvacet dolarů.

A právě když myslím na věci, co si nemůžu dovolit, cinkne mi upozornění a připomene mi, že mám dneska zaplatit splátku jedné ze svých půjček. Přihlásím se a zaplatím padesát dolarů nad minimální splátku, protože víc si tento měsíc dovolit nemůžu, a pak zkontroluju svoji bankovní aplikaci, abych se podívala, kolik peněz mi zbývá na účtu. Skoro nic.

Příští týden mám splátku jiné půjčky a další týden potom musím zaplatit nájem.

Sice si v té designérské firmě něco vydělám, je to však minimum oproti tomu, na kolik si tam přijdou zaměstnanci na plný úvazek. Jsem ve vzdělávacím programu, a jestli mě nepřijmou do týmu, téhle výplatě bude konec. Tento týden mám pět směn v baru. To by mělo stačit na pokrytí mých dvou velkých plateb. Jenže pak bude splatná faktura za telefon. Dělá mi starosti, jak pokryju svoje výdaje příští měsíc.

Je to nekonečný cyklus. Připadám si, jako bych se potápěla, dokonce i s nižším nájemným, ale existuje jedna cesta, jak udržet hlavu nad vodou.

Přestože se mi do toho vůbec nechce, vím, co musím udělat. A nejsem v pozici, kdy bych si mohla dovolit nežebrot.

V telefonu si vyhledám kalendář zápasů Raptors v téhle sezoně. Potřebuju vědět, v kolik hodin na něj mám dneska večer čekat na schodech verandy, abych přednesla svou úpěnlivou prosbu.

Po rychlém hledání mi Google prozradí, že zítra hrají zápas v Columbusu a pak ještě další dvě utkání venku. Podle toho, co si pamatuju, že mi kdysi říkal, týmy obvykle odlétají den předem, a pokud se jedná o krátký let, pokusí se ještě před něj vmáchnout trénink na domácím ledě.

Trochu mě děsí, jak snadné je zjistit, kde se nachází jejich tréninkový stadion – je to dva bloky odsud. A po dalším rychlém hledání zjistím, že je to trénink otevřený pro veřejnost. Kalendář tréninků online sice není, ale moje zoufalství mi připomíná, že nemám co ztratit.

Co jiného mám dělat? Mám čas jenom do konce týdne, abych to napravila, a jeho číslo už nemám.

A tak dojím sendvič a vydám se pěšky ke stadionu.

Venku vane takhle na podzim svěží vítr a je to příjemná procházka. Chicago je uspěchané město. Ne sice tak jako New York, ale svým vlastním způsobem. Jsou tu taky vysoké budovy a ulice plné lidí, rovněž je tu však jezero. Nedaleko od mrakodrapů se nacházejí pláže. A uprostřed teče řeka. Moc se mi tu líbí.

Život v Bostonu byl příjemný, v Minneapolisu taky, nicméně nejlíp se cítím tady v Chicagu.

Teď jenom musím přijít na to, jak tu zůstat.

Před stadionem parkuje spousta aut, což je dobré znamení. Možná bych se měla chvíli rozhlédnout a najít jeho auto, než zamířím dovnitř, jenže nervozita mi nedovolí zpomalit. Když se přiblížím k hlavnímu vchodu, zrovna odtamtud vychází muž. Podrží mi dveře, ale zevnitř proudí ven další lidi, tak si otevřu jiné dveře, protože jdu opačným směrem než ten dav.

Když s falešnou sebejistotou dojdu až k vyprazdňující se ledové ploše, vysloužím si pár zmatených pohledů,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vrať to zpátky.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.